

Madara Kļaviņa

Skolā jāiet.

Jā, uz skolu jāiet, bet tikai tad, ja ir, pēc kā nākt.

Var iet un aiziet tukšām rokām, bet pilnu prātu.

Var iet un aiziet tukšu prātu, bet kāpēc tad es nāku?

Man patīk domāt par to, ko es māku.

Savu valodu un dažas citas.

Savu kultūru un pāris svešas.

Skolā šķiet, ka esmu dienas sešas.

Uz skolu jānāk, bet var arī nenākt.

Skolā jāiet, bet katrs no mums kādreiz arī aiziet.

Debesīs jābūt.

Jā, debesīs jābūt, bet ar kādu mērķi.

Reiz cilvēki centās sasniegt dievu.

Tur stāv greizs tornis ik dienu.

Var staigāt tik ar degunu debesīs.

Tas plašu redzējumu nenesīs.

Var plest prātu visumā.

Kā būtu, ja būtu?

Tad debesu nebūtu.

Acīs jāskatās nepārtraukti.

Man bail, tādēļ es pārtraucu.

Vai man grūti izrādīt cieņu?

Vai es izrādu necieņu?

Vai tomēr, es izvēlos karot ar bailēm par cieņu?

Par prāta brīvību, lai tas sniegtos debesīs.

Par laimi, pēc kuras jāiet, jo neviens to nenesīs.

Es eju skolā, kur jūtos kā debesīs.

Zinu savu valodu un dažas citas.

Savu kultūru un pāris svešas.

Tām skatos acīs cīņā par cieņu.

Es zinu, ka mīlēšu tik vienu.

Pērle Melne

Pirmo reizi viss ir balts, otro- vairs nav tik gaišs, ar trešo viss kļūst salts.

Bet Tu, Tu vēl stāvi stalz. Pretojies to krāsot.

VISS BŪS BALTS *¹

Bet lai kā lokies, Tu iemācies to mīlēt, un vairs nav tik auksts.

Kad atver acis, Tev sākt ir ļauts.

UZDRĪKSTIES!*

Drānas baltuma mulsis nedaudz, tik nedaudz to traipi un

Tu saproti, ka nav nemaz tik traki.

Lai cik acīs sarkanais kož, Tu kod tam cauri. Un atkal traipi.

Tā Tu traipi savu drānu , SAVAS DZĪVES DRĀMU*, reizēm krizdams, bet tad atkal

pieceldamies, visu mūžu mācīdamies.

AK, VĒL*

Bet baltā vēljoprojām tik daudz. Tomēr kautrēties vairs nav ļauts

TU EJ TAM PĀRI*

Garlaicīgo vienkrāsību krāso.

BET VIDŪ*

Paliec balts.

Lai cik krāsaini būtu vai nebūtu, lūdzu, vidū paliec balts.

Skaties taisnībai acīs, jo sirdij no meliem kļūst auksts.

Sarkanbaltsarkans Tavs stāsts. Pretim debesīm kāpts. No baltas drānas sākts.

*¹ lasīt čukstus un latviskā spītībā

* lasīt čukstus

Gvido Meinerts

Tu esi Dieva svētīta un sarkanas lauvas un sudraba grifa sargāta. Tevi kādam atdot? Padoties? Tad jau labāk nokrāsot padošanās karogu ar savām asinīm, lai pasaules skaistākais spogulis – tavas acis – rāda pasaules skaistāko grupas portretu – latviešus – vienotus, spēcīgus, neuzvaramus.

“Iemīlies acīs,” teica mana vecmāmiņa, “mati nosirmos, svars visu laiku mainīsies, zobi izkritīs, sirids salūzīs un augums sarausies, bet acis nemainīsies, kamēr tajās būs dzīvība.” Kamēr tu būsi dzīva, tikmēr tava himna būs “Dievs, svētī Latviju”, tavs ģerbonis būs dalīts un pusskaldīts vairogs, virs tā puslokā trīs zvaigznes, un vairoga turētāji būs sarkans lauva ar zelta mēli un sudraba grifs ar zelta mēli un tavs karogs būs karmīnsarkans ar horizontālu baltu svītru vidusdaļā.

Mums ir jābūvē. Jāmūcās apzināties sava un arī tava vērtība. To nevar saprast neviens cits, un arī nevajag, to sapratīs tikai savējie. Tāpēc tik svarīgi iemācīties un atcerēties, ko esi izcietusi, ko paši esam pieredzējuši. Ar laiku sāpes pāriet, paliek tikai rētas, bet arī tās ar laiku pieņemam. Vai mēs vispār vēl protam izrādīt cieņu un pieminēt tos notikumus, kurus tu un arī mēs piedzīvojām? To ir jābūvē arī jaunajai paaudzei.

Latvija ir jāceļ debesīs, to ir jābūvē jaunajiem. Ar cieņu, patriotismu un mīlestību tu augsi, attīstīsies, un kopā ar tevi arī mēs paši. Mēs tevi nemēģināsim padarīt par vislabāko, jo tam ir limits, mēs centīsimies tevi padarīt labāku, jo tā tu celsies debesīs mūžam. Tas prasīs daudz laika un smaga darba, bet tāda ir cena. Vai tiešām visas dzīvības ir 105 gadu (pie tam, ne visi brīvībā) vērtas. Es domāju, ka tavi dēli, mani, mūsu brāļi cīnījās par to, lai mūžam vari dzīva baudīt debesu laimi.

Bet kādēļ tavās acīs tādas skumjas? Tajās jābūt redzamai dzīvībai, un tās nedrīkst mainīties nemūžam. Vai karmīnsarkano un balto krāsu sāk nomainīt citas, vai lauvas un grifa vietā stāv citi dzīvnieki, vai himna tiek dziedāta citā valodā? Ko es, mēs darām nepareizi? Vai mēs vēl varam sevi saukt par taviem bērniem, Māte Latvija?